

Arrest

nr. 162 747 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 6 juni 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 08/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er

immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Nog op 19 april 2013 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, zij luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V(...) H(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...] nationaliteit Ghana

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt, na lezing van het enige middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 april 2013.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 juncto 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Ter terechtzitting wordt in het debat gebracht het feit dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk voor komt wat dit bevel betreft. De advocaat van de verzoeker stelt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen middelen zijn aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 april 2013. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 april 2014.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid die ter zake wordt opgeworpen in de nota met opmerkingen, behoeft derhalve geen verder onderzoek.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat “kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging voor zijn leven of fysieke integriteit.”

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt tevens ook dat niet nagegaan werd of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Men stelt enkel dat de terugkeer naar eender welk land niet onmenselijk noch vernederend is terwijl uit het medisch attest dat verzoeker heeft overgemaakt blijkt dat verzoeker medicatie moet nemen en dat als de behandeling wordt stopgezet er cardiovasculaire complicaties kunnen optreden. Het is dan ook niet duidelijk hoe de arts-adviseur tot haar conclusie is kunnen komen.

Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen zij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM).

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren. Het Hof heeft niet uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Daarom blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke

vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende beslissingen van uw Raad waarin werd bepaald dat de DVZ in haar beslissingen artikel 3 EVRM te beperkend heeft geïnterpreteerd zoals dat ook het geval is in de onderhavige bestreden beslissing: RvV 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV 92.863 van 4 december 2012.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een advies van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Ghana. Evenmin blijkt dat hij advies heeft ingewonnen bij een arts die een dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor de aandoeningen van verzoeker in zijn land van herkomst, alleszins blijkt dit niet uit het advies en bestreden beslissing. Verzoeker ziet dan ook niet in hoe de arts-adviseur kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor verzoekers leven.

Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het hare overneemt, is de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is nu de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dat door de verzoeker aan het verzoekschrift wordt bijgevoegd. In dit medisch advies wordt, na analyse van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijlagen hierbij, vastgesteld dat de verzoeker lijdt aan een hoge bloeddruk waarvoor hij wordt behandeld met bloeddrukverlagende medicatie. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er geen actueel risico is voor het leven of de fysieke integriteit. Zij stelt tevens dat vermageren wordt aangeraden omdat overgewicht kan leiden tot een hoge bloeddruk, dat een echocardiografisch onderzoek aantoont dat de hoge bloeddruk geen significante repercussie heeft op het hart of de hartfunctie en dat er geen noodzaak is geweest tot hospitalisatie of medische interventies dienaangaande. Hieruit concludeert de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar eender welk land op louter medische redenen geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien daar geen adequate behandeling voorhanden is.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de geboden motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de

door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In tegendeel blijkt dat de verzoeker een inhoudelijke kritiek voert tegen de uitdrukkelijke motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing steunt, zodat meteen blijkt dat hij er kennis van heeft en er in is geslaagd om uit maken of deze motieven er aanleiding toe geven een beroep in te stellen bij de Raad.

De kritiek in de uiteenzetting van het enig middel dat “*de motiveringsplicht*” is geschonden, betreft dan ook aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, en niet de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt alvast niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoeker te kennen geeft dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onvolledig onderzoek door de ambtenaar-geneesheer dient het middel en meer bepaald de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het tevens geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet betekent dit dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling wegens de ziekte waaraan hij lijdt een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien deze vreemdeling bij een terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende situatie indien er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het komt overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen.

Waar de verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) te beperkend interpreteert door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte en dat de bestreden beslissing dienvolgens steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van dit advies van 8 maart 2013 nu hierin nergens sprake is van een direct levensbedreigende ziekte in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch van enige rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Het bedoelde advies van 8 maart 2013 is met name als volgt gemotiveerd:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2011.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.06.2011 + de bijlagen beschreven aandoeningen houden actueel geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het aangehaalde gezondheidsprobleem betreft:

Hoge bloeddruk.

Behandeling met bloeddrukverlagende medicatie. Overigens wordt aangeraden te vermageren gezien overgewicht ook kan leiden tot hoge bloeddruk.

Echocardiografisch onderzoek toont dat de hoge bloeddruk geen significante repercussie heeft om het hart of de hartfunctie.

Overigens is er nog een noodzaak geweest tot hospitalisaties of medische interventies met betrekking tot het aangehaalde gezondheidsprobleem.

Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat terugkeer naar om het eender welk land op louter medische gronden geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voor handen is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoeker overhandigd en de inhoud ervan maakt integraal deel uit van de motieven van de bestreden beslissing nu het advies werd ter kennis gebracht aan de verzoeker tezamen met de bestreden beslissing en nu de gemachtigde er in zijn beslissing tevens uitdrukkelijk naar verwijst.

Uit de hierboven geciteerde bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt aldus dat deze laatste, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins enkel heeft onderzocht of de hem ter beoordeling voorgelegde aandoening direct levensbedreigend is in de zin van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

De concrete motieven die het advies van de ambtenaar-geneesheer onderbouwen maken duidelijk dat deze ambtenaar-geneesheer naast de beoordeling van het actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens en meer in detail uitspraak doet over het feit dat een terugkeer naar om het even welk land geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in het geval dat daar geen adequate behandeling voorhanden is.

De ambtenaar-geneesheer heeft de door de verzoeker bijgebrachte medische stukken geëvalueerd en hij is op grond van deze informatie tot de bevinding gekomen dat het gaat om een problematiek van hoge bloeddruk die weliswaar medicinaal wordt behandeld doch waarbij het aangeraden is om te vermageren. Er wordt tevens verduidelijkt dat echocardiografisch onderzoek aantoonde dat de hoge bloeddruk geen significante repercussie heeft op het hart en de hartfunctie en dat er geen noodzaak is geweest tot hospitalisaties of medische interventies.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet duidelijk is hoe de arts-adviseur tot de conclusie komt dat er geen vernederende of onmenselijke behandeling is wanneer er geen adequate behandeling is. Waar de verzoeker melding maakt van een cardiovasculaire problematiek bij het stopzetten van de behandeling, merkt de Raad op dat dit gegeven op voldoende wijze wordt ontmoet door de vaststelling dat een echocardiografisch onderzoek heeft aangetoond dat de hoge bloeddruk *“geen significante repercussie heeft om het hart of de hartfunctie”*, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit de bijlage die de verzoeker voegde bij zijn standaard medisch getuigschrift (ontslagbrief ambulante cardiologie d.d. 3 juni 2011) dat het dopplerelektrocardiogram een normale morfologie en functie van de kleppen aantoonde, alsook een normale antegrade flowmeting over de kleppen en normale interne diameters. De behandelende cardioloog oordeelt dat er geen tekens zijn van significante cardiale repercussies. Het elektrocardiogram en de vaststellingen van de cardioloog vonden plaats op een moment dat de verzoeker nog geen medicatie nam voor zijn hoge bloeddruk, het is pas nadat de verzoeker zich bij de cardioloog aanbood dat de behandeling werd opgestart. De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer vinden dan ook de nodige steun in de door de verzoeker bijgebrachte medische attesten en de verzoeker toont niet aan dat het op grond van deze vaststellingen kennelijk onredelijk of foutief zou zijn te besluiten dat een terugkeer naar eender welk land geen vernederende of onmenselijke behandeling inhoudt indien er geen adequate behandeling voorhanden is.

Waar de verzoeker het de ambtenaar-geneesheer verwijt dat er geen concreet onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in verzoekers land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins op dwingende wijze bepaalt dat een dergelijke onderzoek moet worden gevoerd. Er moet wel onderzocht worden of er een reëel risico optreedt voor een onmenselijke of vernederende behandeling indien er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling voorhanden is. Zulks sluit echter niet uit dat, zoals *in casu*, wordt geoordeeld dat een afwezigheid van behandeling hoe dan ook niet leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en de effectiviteit of de noodzakelijkheid van een behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn.

De verzoeker maakt niet aannemelijk waarom, in het licht van de hierboven besproken vaststellingen in het advies van 8 maart 2013, op de ambtenaar-geneesheer de plicht zou rusten om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze of gene behandeling in het land van herkomst na te gaan. Het komt de Raad in het voorliggende geval alleszins niet onredelijk over om geen dergelijk onderzoek te verrichten.

Evenmin kan de Raad, los van de vaststelling dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling voorziet in een verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om een expert te raadplegen of om zelf te getuigen van welbepaalde specialistische expertise, derhalve inzien waarom de ambtenaar-geneesheer blijf zou moeten geven van enige specialistische expertise in de behandeling van verzoekers aandoening in zijn land van herkomst of waarom hij dienaangaande beroep zou moeten doen op een gespecialiseerde arts.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat *in casu* een kennelijk onredelijke beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt, noch dat de verweerder een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is voorts niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE